

Studiemiljø – Lundtofte

Studiemiljøet på det nyetablerede DTH i Lundtofte i 1960'erne og 1970'erne havde sine udfordringer. Læs med her i udpluk fra rusbøger og DTU-avisen Sletten

Udflytningen af DTH fra Østervoldgade til Lundtofte, som forløb i årene 1965 – 72, var for mange studerende en hård nyser. I byggeperioden måtte de studerende i første omgang pendle mellem København og Lyngby, noget som vanskeliggjorde det daglige arbejde. Det nye sted var ret isoleret, langt væk fra byen og uden S-tog. Og selve bygningerne lå spredt ud over det store øde område. Flere kritiserede, at man havde prioriteret bilerne ved sine centrale p-pladser og undervurderet afstandene mellem bygningerne, som nærmest krævede en bil.

Isolationen var tilsyneladende så udbredt, at rektor Knuth-Winterfeldt i 1974, året for indvielsen, blev citeret for at sige, at: "studenternes ensomhed – vort største problem." PF's formand Ulrik Jørgensen beskrev også samme år, at det at være studerende, "er forlænget pubertet", og at "DTH-miljøet ikke har haft held med at skabe et tilhørsforhold, sådan som universitetsmiljøer ellers gør". Arkitekt for hele Lundtoftebyggeriet Nils Koppel udtalte "miljøet må i selv lave, det kan ikke arkitekttegnes". Det måtte man så gøre.

Kritikken fra de studerende var massiv. Polyteknisk forening beskriver i Sletten, at de ingeniørstuderendes studiestart, var "under al kritik." I Rusbogen fra 1977 beskrives det, at DTH er præget af "sin funktion og brugere. For de fleste nye studerende vil der på et tidspunkt komme et sammenstød med stedets endog særdeles specielle karakter, og dette kan ofte medføre frustrationer, ja af og til ligefrem dybere depressioner. Det kræver gå-på-mod at gøre op med stedets individualiserede og "teknokratiserende" funktion".

Det nye modulstudieplanen, som var blevet indført i 1972, fik bl.a. også skylden for meget. Nogle mente, at den individuelle undervisning, baseret på forelæsningsformen, var en-vejs-kommunikation, som bidrog til at øge karakter- og modulræset. Det var holdningen, at modulsystemet og de mange eksaminer brød de forskellige fagområder op i små stykker, så overblik og dermed sammenhæng mellem de enkelte fag var svært at opnå.

Rusbogen beskriver direkte, at de mange nederlag, der er så rigelig lejlighed til at opleve i form af at dumpede eksamener, ensomhed, manglende motivation osv., nemt kommer til at stå som individuelle personlige problemer, og ikke som det, de i virkeligheden er: symptomer affødt af et sygt miljø. Der blev ikke lagt fingre imellem.

PF besluttede at ansætte en studenterpræst, som en slags kulturmedarbejder eller sjælesørger, og hurtigt var vedkommende oppe på at afholde ca. 3-4 såkaldte rådgivningssamtaler om dagen. Præsten omtalte DTH, som et både frustrerende og udfordrende sted. Han fremhævede især isolationen fra andre studieretninger og den manglende inspiration fra andre tankegange.

Den skæve kønsfordeling på DTH var også med til at skabe udfordringer, både for de mange mænd og de få kvinder. Ca. 7% af de studerende i 70'erne var kvinder. Nogle mente, at det pubertetsprægede

miljø fra folkeskolen og gymnasiet bare blev videreført, og forholdet mellem de to køn forblev ret forkvaklet.

Antallet af kvinder vokser dog pænt og i rusbogen fra 1987 kunne man læse, at kvinder på DTH nu udgjorde 20 %, men at ”disse kvinder ikke er jævnt fordelt på retningerne. Så nogle steder er kvinderne meget i mindretal. Dette kan give anledning til problemer og irritationer i såvel studiet som til lærere og medstuderende. At være i mindretal betyder at blive lagt mærke til. Du får ikke lov at drukne i mængden som de andre studerende. Og så er det jo altid let at høste bifald hos flertallet for kvikke bemærkninger på mindretallets bekostning.”

Mange medarbejdere roste det nye byggeri på Lundtoftesletten. ”Dyb tilfredshed der ofte nærmer sig en begejstring.” ”Byggeriet er af meget høj standard”.

Fra de første udflytningsårs råb om ”stenørken” ”arkitekttyranni” særligt fra studenterindlæg, ændredes den udprægede negative retorik til en overbevisning om, at der var skabt ”de bedst tænkelige rammer om det miljø, som det så i øvrigt er vores egen sag at etablere og holde i vækst.”